

Alexandru Nemțanu

Zeul Seducției

Povestea unui Don Juan ratat

Prefață de Christian Crăciun

— roman —

E I K O N

București, 2017

Cuprins

Jurnalul seducătorului 5

Rana

Parfumul măștilor 13

Cutia cu femei 25

La capătul rațiunii 53

Labirintul

Cioburi de sferă 91

Mult adorata jertfă 105

The new world 121

Călăuza

Refuzul doamnei 143

Al doilea înger păzitor 165

Nodul gordian 197

RANA

Mateo Blue:

buna

Ana Veverita:

sal

ne cunoastem..?

Mateo Blue:

da, tocmai ti-am trimis un mesaj

Ana Veverita:

aaaa, ziaristul

:-)

Mateo Blue:

m-am gandit sa salut veverita

sa vad daca da din coada la o ora asa tarzie

Ana Veverita:

pai uite ca da, dak n-are somn :-P

Mateo Blue:

ce anume nu te lasa sa dormi?

Ana Veverita:

bmmm

cred k acelasi CEVA care nu te lasa nici pe tine :-P

Mateo Blue:

serios? deci si tu ai in suflet un cal care necheaza mereu?

mescos la plimbare

Ana Veverita:

ha ha

de ce? asta e varianta moderna?

Mateo Blue:

nooo. mananca mult si nici nu-i potcovit klumea

Ana Veverita:

ok ghidusule, vrei joaca..!

Mateo Blue:

daca ai neuronii tari...

Ana Veverita:

:))

esti pus pe fapte mari vasa-zica

Mateo Blue:

intotdeauna

hai sa-ti zic o poanta pe care am auzit-o azi

stii cum se cheama o femeie paralizata de la mijloc in jos?

Ana Veverita:

nu

Mateo Blue:

CASATORITA !

Ana Veverita:

:))

doamne, ce m-ai atins!

;;)

maaaaaaaa

vin la tine!

cu batzu!

Mateo Blue: eu oameni și cărți
vino și fara bat...

Ana Veverita:

:))

maaaa, io te iau de barba...

:D

Mateo Blue:

si eu de par...si....

ma tem ca o sa ne placa la amandoi

Ana Veverita:

:))

Mateo Blue:

:-P

esti o tipa cu simt ludic si asta-mi place

Ana Veverita:

sa inteleg ca mi-ai facut un compliment

Mateo Blue:

eu nu fac complimente

Ana Veverita:

aha

deci nu ar trebui sa ma avant in comentarii asa curajoase!

ceea ce tocmai mi-ai zis

o spui probabil femeilor zilnic, pe banda rulanta!

Mateo Blue:

as vrea eu, CREDE-MA, as vrea eu !!!

reusesti sa ma intrigi...

ce ti-as face eu acumaaa...!

Ana Veverita:

;;)...un masaj?!

:-P

Mateo Blue:

da. tacam complet...

nu-mi vine sa cred cat de perspicace esti in seara asta :D

Ana Veverita:

ai mai facut masaj din cap pana-n picioare unei femei?

:D

Mateo Blue:

preferi in stil thailandez sau japonez?

Ana Veverita:

uuuau!

am de unde alege?!

sau vrei doar sa ma impresionezi?

:D

Mateo Blue:

cel japonez e fara frisca si ciocolata...

Ana Veverita:

hmmmm... sper sa le ai in dotare.... incep cu cel japonez...

asta da provocare!

numai k am si eu criteriile mele de selectie

nu ma las pe mana ziaristilor insurati!

Mateo Blue:

fii fara frica, n-am catusele puse

asa ca putem continua linistiti

ia zi, ai vreo dorintza ascunsa?

Ana Veverita: oameni și cărți

pai am

eu sunt apa... tu focul!

Mateo Blue:

ok. sa stabilim ambianta

e vorba de un pat imens, cu baldachin

ma indrept spre tine

si incep sa-ti masez umerii

pe urma ii descopăr de haine

ii ating usor

apoi te musc de gat...

Ana Veverita:

gatul este cheia ce-ti deschide misterele trupului meu

care va vibra sub fiecare atingere a ta

vei simti unghii si maini posticioase care te vor cauta

te vor acapara milimetru cu milimetru...

Mateo Blue:

am sa ma joc prin parul tau

ca vantul de primavara

si apoi am sa-l strang in pumn si am sa-ti ridic capul la

pieptul meu

.....

..... ;)

.....

Respect pentru oameni și cărți

(Post-chat)

Bineînțeles c-o mințisem. Doar nu era să recunosc că așa făceam cu toate pe net. Eram prea dornic să mă văd cu ea, mai ales că-i simțisem potențialul. Mai rar găseam una cu imaginație și tupeu! Mă excitam numai imaginându-mi-o cum își ciocnea buricele degetelor de tastatură. Era o bunăciune pe care nu-mi permiteam s-o pierd. Cu o seară înainte, o cunoscusem pe Irina, studentă la Litere în an terminal. Și ea era bună. Mă făcuse să-mi dau drumul pe poza de la avatar. Intuiția îmi spunea că aveam să le rezolv pe amândouă cât de curând. Trecerea de la sexul virtual la amorul clasic nu mi-a pus niciodată probleme, era doar o chestiune de timp. Fixam întâlnirile pentru aceeași săptămână, cel mai adesea în baruri. Mă îmbrăcam la costum, să par un tip serios și rafinat. Din experiență știam că asta mergea la majoritatea femeilor, bineînțeles, cu un plus de umor: „Nu-mi vine să cred ce urechi mișto ai!” sau „Nu m-așteptam să ai părul atât de pufos în realitate!” Le vorbeam apoi despre munca de jurnalist, cât de periculoasă și palpitantă e și alte patetisme. Mă luam după intuiție, de la bârfit vedete, la analize politico-economice sau comentarii literare, în funcție de nivelul intelectual al respectivei. Pe urmă, aruncam cu replici jucăușe: „De n-ai fi așa isteată, mi-ar fi de ajuns că ești frumoasă!” sau „Ce suflet exotic ai, dă-mi voie să-ți ghicesc în palmă!” În mod normal, când ajungeam în acest punct,

fiecare dintre noi avea deja servite câteva guri de vin roșu sau Martini. Efectul alcoolului îmi era de ajutor, însă nu m-am bizuit niciodată pe asta, ci pe o licoare aparent inofensivă, pe care o comandam suplimentar. Paharul de suc natural. Dar voi ajunge și acolo.

De îndată ce le câștigam încrederea și începeau să „cânte” din suflet, lucrurile urmau un traseu linear: rămâneam postat ca în fața televizorului, prefăcându-mă că ascult tot. În fapt, mi se derulau în cap numai imagini erotice. Mimam o empatie deplină, zâmbind sau completând pe alocuri cu: „Ai dreptate!”, „Ca să vezi!”, „Serios?”, iar asta se dovedea, de cele mai multe ori, suficient. Rareori se întâmpla ca „programul de știri” să-mi stârnească interesul. Ce s-a întâmplat când ea s-a întâlnit cu X, după ce l-a lăsat baltă pe Y, care a părăsit-o pe V, erau pentru mine simple banalități, cu nimic mai captivante ca descrierea unui pix. Mă lăsau rece poveștile și problemele lor. Le digeram ca pe un salam uscat, care-ți usucă gâtulejul și-ți rămâne printre dinți. Dar, cum scopul scuză mijloacele, aici eram perfect de acord cu Machiavelli, merita din plin să mă las torturat fonic, iar răbdarea mea dădea roade când tipa se ducea la baie. Imediat ce dispărea din peisaj, scoteam arma secretă, care nu mă dezamăgea niciodată: o mică doză de LSD. Mă obișnuisem să am mereu una la mine, într-un recipient minuscule, sub formă de pudră. O presăram subtil în paharul cu suc și atâta tot, se dizolva de la sine în câteva secunde. Uneori, când voiam să precipit lucrurile sau nimeream o damicelă cu vezică de elefant, mergeam eu însumi la bar să fac combinația.

Partea bună e că LSD-ul nu creează dependență fizică. Timp de mai multe ore, senzațiile și culorile se intensifică, în timp ce psihicul se eliberează de stres. Persoana nu face decât să experimenteze imagini de beatitudine sau confuzii de percepție de care este perfect conștientă. În condițiile unui ambient plăcut, cum e atmosfera de restaurant sau bar, majoritatea oamenilor devin atât de relaxați, încât pierd noțiunea timpului. Dar nu numai pentru asta îl foloseam eu. Puțini știu că LSD-ul e și un afrodisiac foarte puternic, acționând pe același mecanism care ne provoacă orgasmul. Deși foloseam acest truc în combinație cu vinul sau băuturile tari, ca o justificare perfectă în mintea femeilor a ceea ce se petrecea cu ele, eram totodată conștient că praful nu merita dizolvat în alcool, fiindcă și-ar fi pierdut din efectul scontat. Așa se explica prezența la masă a sucului natural, pe care aveam grijă să-l promovez intens, la momentul potrivit.

Cu alte cuvinte, în scurt timp, fetele deveneau atât de excitate, încât le simțeam cum vibrează la fiecare atingere; ca să nu mai vorbesc de săruturi. Le invitam apoi la mine, unde ne luam la întrecere cu iepurașii Duracell. Și, la cât de modest eram, ar fi trebuit să-mi atârñ o pancartă de gât, pe care să scriu: „SUNT PEA BUN PENTRU SECOLUL ȂSTA!”